

Mening er mindre heldig. Hvis man saaledes kunde tænke sig, at Lovgivningsmagten vilde nægte en Post i Finantsloven, som bevilgede Afgifter til en Institution, der er lovbestemt, vilde denne Institution ikke kunne virke i det Finantsaar, for hvilket Afgiften var nægtet, medmindre naturligtvis Regjeringen ad anden Vej kunde skaffe de fornødne Penge; hvis ikke maatte Loven hvile for det Aars Vedkommende. Hvis Lovgivningsmagten f. Ex. nægtede Afgifterne paa Finantsloven til Høiesterets Gagering, vilde Høiesteret i det Aar ikke kunne faae nogen Gage, men i Virkeligheden vilde det, at man nægtede den, omtrent være det Samme som at nægte Finantsloven. Jeg mener nu vel, at det havde Rigsdagen en fuldkommen formel Ret til at gjøre, hvorimod jeg ikke troer, at den vilde have Ret til gennem Finantsloven at forandre en eneste Bestemmelse, f. Ex. i Loven af 21de Januar 1857 om Høiesterets Lønning. For saavidt Noget vilde give Finantsloven en større Betydning, end jeg har tillagt den, troer jeg ikke, at denne Doctrin vil finde nogen Hjemmel i Grundloven, og neppe andetsteds end i Vedkommendes egen vidtspændende Phantasi. Det er iøvrigt ikke forunderligt, at det har nogen Banstuelighed, inden man kan finde den rette Begrænsning for Finantslovens Virksomhed. Efter min Mening maa der gaae nogen Tid hen, inden Forestillingerne om Finantslovens Omraade faae nogen Fasthed, og inden den strengt bliver indskrænket indenfor Grundlovens Bestemmelse i § 52. Man styrker ikke dens Betydning ved at gaae udenfor disse Grændser, og navnlig troer jeg, at det er at svække dens Betydning, hvis man vil bruge den til at gribe ind i Administrationen. Disse foreløbige Bemærkninger skal jeg indskrænke hertil, og gaae over til et andet almindeligt Spørgsmaal, nemlig om, i hvilken Detail Finantslovens enkelte Poster skulle gaae. Det er jo ogsaa et Spørgsmaal, der ikke strax kan staae klart for Alle, og der skal ligeledes gaae nogen Tid hen, inden man fra alle Sider bliver enig derom. Det vil sees, at i det Finantsudkast, der i Aften foreligger til Behandling, er der Poster, der ere bleve meget udførligere fremstillede end tidligere. Posten § 10 E. angaaende „Kunstanstalter og Samlinger“ har for indtaget om-

trent en halv Side i Finantsloven, medens den nu indtager 3 à 4 Sider. Det er en meget stor Detail, men jeg har ikke Noget derimod, skjøndt jeg ikke vil sige, at en saa stor Udførlighed just er nødvendig. Derimod har det været mig paafaldende at see, at medens man i det andet Thing ikke har havt Noget at indvende imod denne Posts Udførlighed, har man ikke syntes om den Udførlighed, hvormed Posten under § 10 Nr. IX. om det kongelige Akademi for de skønne Kunster var opført paa Forslaget til Finantsloven. Paa denne sidste Conto har man i det andet Thing skudt alle de enkelte Underconti ud og indskrænket Posten til blot at omfatte Posterne A og B med tilhørende Indtægts- og Afgiftssumier; man har endog udeladt den tredje Conto C, der har staaet paa alle foregaaende Finantslove. Det forekommer mig saameget mere befynderligt, at man ikke her har fundet det rigtigt at gaae ind paa den foreslaaede Detail, som der i flere Aar har fundet Sted paa Statsbudgettet og Statsregnskabet for Monarchiet, og som man i Regnskabet for Kongeriget har fordret, at de specielle Poster, der tidligere have været opførte i de skrevne Underbilag, strengt skulle overholdes. Jeg kan ikke forstaae, hvorfor man paa en Post vil gaae ind paa en saadan Detail og derimod ikke har villet gaae ind paa den ved en ganske lignende Post. Budgetterne for Dødsstimmestitutet og Seminariefonden have tidligere været lige saa forfattede som Budgettet for Kunstakademiet; men de have nu allerede i flere Aar været leverede i meget større Detail end Budgettet for Kunstakademiet. Der er et andet Spørgsmaal, som angaaer Finantslovens Detail, nemlig hvorvidt det er hensigtsmæssigt at anføre de Love, til hvilke visse Lønningsfakter stotte sig. I Finantslovsforslaget var der anført de vedkommende Love med tilhørende Paragrapher. Dette har man nu ladet gaae ud i Folkethinget, idet man deels har bemærket, at det ikke altid var correct at stotte Bestemmelserne i Finantsloven paa disse Love, og deels har ytret, at Finantsloven ikke behøver at søge sin Hjemmel i andre Love, da den søger sin Hjemmel i sig selv. Den første Bemærkning kan jeg gaae ind paa; det kan være tilstrækkeligt, at saadanne Bemærkninger findes i